

Kärlek som tål att trampas på

Text: Oline Stig

”Ett par från Stjärnfallsvägen”

När jag läser Kerstin Strandbergs romaner får jag ofta ett slags aha-upplevelse. Just det! Så här kan man också berätta en historia. Det finns något i berättarstilen som är alldeles säreget: dröjande, prövande och samtidigt knivskarpt, allvarligt och samtidigt lekfullt. Det finns ofta en väldigt stark berättarröst som tar läsaren i handen, men jag vet sällan vart jag blir ledd. Strandbergs prosa är ett underbart motgift mot den där sortens romaner som går som på räls, där drivkraften att läsa klart boken enbart är att få veta hur den slutar.

”Ett par från Stjärnfallsvägen” handlar om Virginia och David. Berättaren möter Virginia i bastun varje vecka efter deras gemensamma gymnastiktimme i det gamla badhuset. Berättaren gör från början klart att detta är en berättelse om ”det obetydliga”. Virginias och Davids liv är inte hjältemodigt i någon yttre mening, de är båda ganska skygga personer som lever ett stillsamt och tämligen händelsefattigt liv. Ändå är romanen om dem oupphörligt fängslande. Med risk för att låta fånig vill jag säga att den är hjärtevärmade. Jag blir glad och varm av att läsa om de här två överkligt fördragsamma och ändå älskansvärda typerna.

I tiden koncentrerar sig berättelsen kring en ovanlig händelse i parets liv. De har sedan länge sparat alla slantar för att resa till Amerika. Anledningen till resan avslöjar en dramatisk släkthistoria. Davids moster förälskade sig för länge sedan häftigt i Davids far – och som hämnd för att hon inte fick honom bestal hon Davids mor på hela föräldraarvet och drog till Amerika. Det är alltså denna Alice med familj som Virginia och David ska hälsa på, men innan de kommer iväg lyckas de i sin tur bli bestulna på hela sin reskassa av en slug matthandlare, resan försenas och Alice hinner avlida. Ja, det är många förvecklingar i denna till synes obetydliga historia. Väl i Amerika får Virginia och David tampas med Alices ohyggligt girige och skrytsamme make och deras vuxna dotter, Kim, som nysst genomgått en könsoperation och blivit man.

Det som gör Virginia och David ovanliga är att de är helt renons på bitterhet och ilska. Gång på gång blir de trampade på, men det är som om ingenting biter på dem, de blir på sin höjd lite irriterade. Nyckeln till denna hållning, som inte tycks vara ett medvetet beslut, är deras starka kärlek till varandra, som naturligtvis inte heller är av den stormande sorten utan mild och respektfull. De går alltid hand i hand utom när de bär på tunga kassar.

Jag inser att Virginias och Davids sätt hade kunnat fylla mig med negativa känslor i händerna på en annan berättare. Sagor om människor som är för goda för den här världen tenderar ibland att kantra åt det sockersöta sentimental. Att jag blir helt förförd av den här romanen har att göra med Strandbergs förmåga att nysta fram historien, varsamt och lakoniskt, med plötsliga ryck som får den att rulla åt ett oväntat håll. I Strandbergs version stavas parets naiva livsinställning integritet. Vilket också är ett slags hjältemod.